

N:o 31.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 30 April 1874.
— — — — Andra Kammaren den 1 Maj —

Riksdagens underdåniga Skrifvelse, i anledning af Kongl. Maj:ts nådiga Proposition med förslag till förnyad förordning angående Sveriges och Norges ömsesidiga handels- och sjöfartsförhållanden.

(Bevillnings-Utskottets Betänkande N:o 5.)

S. A. K.

Uti nådig Proposition af den 30 sistlidne Januari har Eders Kongl. Maj:t, efter framställning såväl af de hufvudsakliga bestämmelser, hvilka angående Sveriges och Norges ömsesidiga handels- och sjöfartsförhållanden blifvit meddelade genom den ännu i sina väsendtliga grunddrag gällande Kongl. Förordningen den 24 Maj 1825, i Norge motsvarad af Lagen den 4 Augusti 1827, med deruti genom sedermera utfärdade författningar vidtagna partiella ändringar eller tillägg, som ock af de försök, hvilka på olika tider men utan framgång blifvit gjorda att genom svensk-norska komitéer åstadkomma en förbättrad lagstiftning i ämnet, vidare förmält, hurusom i följd af flera anförda omständigheter behovet af en revision utaf gällande mellanrikslag gjort sig alltmera kämbart, till dess Eders Kongl. Maj:t slutligen funnit tiden vara inne för frågans förnyade behandling, hvarvid, sedan ärendet utgjort föremål för vidlyftiga förberedande förhandlingar, på sätt den nådiga propositionen omförmler och dervid fogade handlingar än vidare ådagalägga, Eders Kongl. Maj:t i sammansatt svenskt och norskt Statsråd den 19 December 1873 gillat ett uppgjort förslag till ny mellanrikslag, hvilket Statsrådets ledamöter och norska Regeringen enstämmigt tillstyrkt; och har Eders Kongl. Maj:t, jemte

det nådig proposition i ämnet afåtits jemväl till norska Stortinget, föreslagit Riksdagen att för sin del godkänna det uppgjorda förslaget, så lydande:

Förslag

till förnyad förordning angående Sveriges och Norges ömsesidiga handels- och sjöfartsförhållanden.

Art. I.

Om handelsgemenskapen landvägen emellan de förenade rikena.

§ 1.

Från det ena af de förenade rikena kunna, så vidt gällande karantänsföreskrifter ej deremot lägga hinder i vägen, till det andra landvägen såväl ut- som införas alla svenska eller norska naturalster eller tillverkningar samt sådana utländska varor, som i allmänhet äro till införsel tillåtna i det rike, dit de föras.

§ 2.

För varor, som ifrån ena till andra riket landvägen utföras, skall hvarken utförselstull eller transitoavgift ega rum. För varor, tillverkade i det af rikena, från hvilket utförseln sker, må ej heller exportpremier beviljas; äfvensom återbetalning af erlagd tillverkningsavgift för dessa varor eller af tull för de utländska råämnena, som vid deras tillverkning hafva blifvit använda, icke medgifvas, med mindre varorna vid införsel i det andra riket draga hel tull.

§ 3.

Svenska eller norska naturalster eller tillverkningar skola vid införsel landvägen från det ena riket till det andra vara fria från tullavgifter, med undantag af

socker och sockertillverkningar,
derunder inbegripet sirap,

tobak och tobakstillverkningar,
brännvin och sprit, alla slag,
malt och malttillverkningar,
brändt eller malet kaffe, samt
spelkort, för hvilka varor, så vidt de uti det rike, dit de införas, i
allmänhet äro tullpligtiga, full tullafgift skall erläggas utom i de fall, som i
nästa § sägs.

§ 4.

Vid resa öfver gränsen från ena till andra riket vare det, med undantag för spelkort, hvilka äro underkastade såväl stämpelafgift som tull, medgifvet att af utländska till införsel tillåtna samt svensk eller norsk tull underkastade alster eller tillverkningar tullfritt medföra följande mindre partier, nemligen:

Band, alla slag, tillsammans 200 fot,
Brännvin och sprit, alla slag, tillsammans $1\frac{1}{2}$ kanna eller fem buteljer,
Garn, alla slag, tillsammans 25 skålpund,
Kaffe 25 skålpund,
Malt $\frac{1}{2}$ norsk tunna,
Risgryn 25 skålpund,
Salt 3 norska tunnor,
Socker 50 skålpund,
Tobak 10 skålpund,
Tråd, alla slag, tillsammans 10 skålpund,
Vin, alla slag, tillsammans $\frac{1}{2}$ ankare eller 20 buteljer,
Väfnader, alla slag, tillsammans 60 fot,
Öl 1 ankare eller 50 buteljer;
Alla andra varor till ett sammanräknadt värde af 80 kronor, dock må
värdet af hvarje särskild varuartikel icke öfverstiga 40 kronor.

§ 5.

I fråga om en införselstull för utländska varor, som i större partier eller på annat sätt än i föregående § sägs från ena till andra riket införas, gälle i hvarterdera af dessa hvad angående dylika varors införsel i allmänhet är stadgadt.

§ 6.

Varor, som öfver Svinesund eller Idefjorden öster om Svinesund föras i färja, pråm eller båt under två kommerslästers drägtighet eller om vintern öfver isen från det ena riket till det andra, skola, med hänsigt till tullväsendet, anses såsom voro de landvägen införda, såvida de icke antingen sjövägen transporterats till den strand af nämnda färjställe eller fjord, hvarifrån öfverföringen till andra rikets strand sedan skett, eller ock blifvit till denna senare öfverförda för att derifrån omedelbart sändas sjövägen vidare.

§ 7.

Den, som vill från ena till andra riket landvägen införa varor af de slag och till den myckenhet att de äro tull underkastade, skall det åligga att hos tullkammaren eller vederbörande tulltjensteman eller tullbetjent å afsändningsorten förse sig med behörig varuförpassning, hvilken under transporten skall godset åtfölja.

Förpassningen skall vara ställd till ort, hvarest tullkammare finnes och förtullning får ega rum.

Sådana tullpligtiga inländska varor, som omnämnas i § 3, äfvensom förtullade utländska varor må dock äfven kunna förpassas till eller ifrån allmän marknad nära gränsen.

§ 8.

Hvad afsändaren för erhållande af förpassning har att iakttaga stadgas i §§ 4, 6 och 7 i nådiga förordningen af den 12 Juli 1860 angående varuförseln landvägen mellan de förenade rikena, hvilka stadganden äfvensom allt hvad såväl nämnda lagrum, som §§ 8, 9, 10, 11 och 12 i nyss återopade författning i öfrigt innehålla angående förpassningens innehåll, varornas undersökning och tullbehandling, tullkontrollen samt afsändarens ansvar om varorna ej inom föreskrifven tid till förpassningsorten framkomma m. m., fortfarande skola lända till efterrättelse, med iakttagande af de ändringar i eller tillägg till desamma, som, särskildt i fråga om varuförsändelser på jernväg rikena emellan, äro eller framdeles kunna blifva meddelade.

Då utländska oförtullade varor skola landvägen försändas till det ena riket från transitupplag i det andra, må dock, äfven om transporten sker anorledes än på jernväg, den i ofvannämnda förordning den 12 Juli 1860 föreskrifna undersökning på afsändningsorten af varornas beskaffenhet och myckenhet

het eftergifvas, derest varorna äro så inpackade, att tullmyndigheten på stället finner sådan plombering och försegling kunna å dem anbringas, att derigenom full säkerhet vinnes, att de icke utan plomberingens eller förseglingens skadande kunna förändras eller mot andra varor utbytas. Derest icke inom den i § 12 af nyssnämnda författning stadgade tid af tre månader från den å varorna utfärdade förpassningens datum, der föreskrifvet bevis att en på sådant sätt afsänd och förpassad vara framkommit till bestämmelseorten med orubade sigill eller plomber aflemnas till tullkammaren på afgangsorten, skola, i fall den afsända varans beskaffenhet och myckenhet kunna tillförlitligen ådagläggas, de i berörda § bestämda tullafgifter och böter hos förpassningstagaren eller hans löftesman uttagas och i föreskrifven ordning vederbörande tullkassor tillställas, hvaremot, derest tillförlitlig upplysning om varans beskaffenhet och myckenhet icke kan åstadkommas, tullkammaren i afsändningsorten har att hos förpassningstagaren eller hans löftesman uttaga böter till belopp af fyra kronor för hvarje skålpund utaf det icke behörigen framkomna varukollets bruttovigt. Af detta bötesbelopp tillfaller den ena hälften tullkassan på afsändningsorten och den andra hälften tullkassan på bestämmelseorten.

§ 9.

Svenska och norska manufaktur- och fabriksvaror skola, då de i större partier eller på annat sätt, än i § 4 säges, från ena till andra riket landvägen införas, för tillgodonjutande af de uti § 3 i afseende på införseln dem medgifna förmåner, vara åtföljda af vederbörande tullkammarföreståndares eller annan offentlig tjänstemans bevis, att varorna äro af svensk eller norsk tillverkning.

§ 10.

Finnes någon öfver gränsen införa tillåtna varor af de slag och den myckenhet att införselstull därför bör erläggas, men varorna icke af behörig förpassning äro åtföljda, ansvare såsom för tullförsnillning.

Införas landvägen från det ena riket till det andra varor, hvilka äro till införsel förbjudna, eller finnes vid undersökning å bestämmelseorten flera eller färre eller andra slags varor, än som i medförd förpassning äro upptagna, eller äro varorna eller emballagera icke försedda med de i förpassningen omförmälda stämplat, sigill eller plomber, ansvare den, som dermed beträdes, på sätt derom i allmänhet stadgas i det rikets tullförfattningar dit införseln skett.

§ 11.

Tullstyrelserna i Sverige och Norge skola, till närmare kontroll å in- och utförseln af varor landvägen från ena till andra riket, hvar tredje månad tillsända hvarannan förteckningar å de varutransporter, som med förpassningar landvägen från ena till andra riket under de trenne sistförflutna månaderna ankommit eller afgått; äfvensom de inbördes skola lemna hvarannan under rättelser om de föreskrifter, som i afseende å berörda kontroll tid efter annan kunna utfärdas.

Art. II.

Om svenska och norska fartygs ömsesidiga rättigheter samt handelsgemenskapen sjöledes mellan de förenade rikena.

§ 12.

Alla i det ena riket inhemska fartyg och båtar, öppna eller däckade och af hvad slag och dräktighet som helst, skola, ehvad de der äro byggda eller naturaliserade, äfven i det andra behandlas såsom inhemska och åtnjuta alla dermed förenade rättigheter samt må således, utan afseende om de ankomma eller afgå från eller till in- eller utländsk ort eller om de äro barlastade eller lastade med in- eller utländska varor, icke åläggas andra eller högre afgifter till kronan, städer eller särskilda inrättningar än af inhemska fartyg och båtar skola utgöras.

Det ena rikets fartyg och båtar må ock inom det andra rikets område idka fraktfart med samma rätt och under enahanda vilkor, som för inhemska fartyg och båtar äro bestämda.

För tillgodonjutande af dessa och öfriga för varuskeppningen medgifna ömsesidiga förmåner skola fartygen vara försedda med sådana handlingar, som till bestyrkande af deras nationalitet äro i hvarterda riket föreskrifna.

§ 13.

Varor, som med norska fartyg in- eller utföras, skola, utan afseende på den ort, hvarifrån de ankomma eller till hvilken de afgå, i Sverige icke

vara underkastade andra eller högre afgifter vare sig till kronan, städer eller särskilda inrättningar, än om de med svenska fartyg in- eller utföras.

Ett lika förhållande skall i Norge, i afseende å varors in- och utförsel med svenska fartyg, ega rum.

§ 14.

Svenska eller norska naturalster eller tillverkningar, som direkte från det ena till det andra riket i ettdera rikets fartyg införas, utan att fartyget under resan i fremmande hamn lossat eller lastat, skola vid införseln vara från tullafgift fria, med undantag endast dels af de i § 3 uppräknade varor, hvilka, då de sjöledes införas, skola, äfven om införseln sker i mindre partier, vidkännas hel tull, dels ock af spannmål, malen eller omalen, för hvilken vara, der den i allmänhet är tullpliktig, skall erläggas half tull.

I öfrigt kommer, beträffande så väl rättigheten till varors ut- eller införsel sjöledes från ena till andra riket, som beräkning af tullafgifterna dervid, att i hvardera riket till efterrättelse gälla hvad der angående varors ut- eller införsel samt förtullning i allmänhet är eller varder stadgadt.

§ 15.

Hvad § 2 innehåller i fråga om exportpremie samt återbekommande af tull eller tillverkningsafgift för varor, som, tillverkade i det ena af rikena, derifrån till det andra utföras, skall ega tillämpning äfven då utförseln sker sjöledes.

§ 16.

För tillgodonjutande af den tullfrihet eller lindring i tullafgifter, som enligt § 14 blifvit svenska och norska alster och tillverkningar medgifna, skall det åligga den, som desamma från ena till andra riket utskeppar, att förse sig med tullkammarens i afsändningsorten bevis att varorna äro af inhemsk afvel eller tillverkning.

§ 17.

I likhet med hvad i § 11 rörande kontroll å varutransporter landvägen är stadgadt, skola tullstyrelserna i Sverige och Norge hvar tredje månad till-

sända hvarannan förteckningar å de fartyg och laddningar, som under de trenne sistförflutna månaderna från ena till andra riket ankommit eller afgått, samt i öfrigt, till kontroll å varors in- och utförsel sjöledes emellan båda rikena, iakttaga hvad i nämnda § är föreskrifvet.

§ 18.

Denna förordning skall träda i kraft den dag Konungen bestämmer, efter det motsvarande föreskrifter blifvit för Norge till efterrättelse antagna. Den fortfar att gälla till dess för båda rikena annorlunda förordnas eller ett år förflutit, sedan någotdera riket om ändring eller upphäfvande af densamma för sin del fattat, af det andra rikets samtycke oberoende beslut.

Då denna författning träder i kraft, skola ej mindre nådiga förordningen den 24 Maj 1825 angående Sveriges och Norges ömsesidiga handels- och sjöfartsförhållanden, än äfven, med det undantag, hvartill § 8 föranleder, alla öfriga i samma ämne meddelade föreskrifter upphöra att vara gällande.

Riksdagen, som lika med Eders Kongl. Maj:t funnit det framlagda förslaget egnadt att underlätta och befrämja handels- och sjöfartsförbindelserna emellan brödrafolken, har derföre äfven för sin del godkänt nämnda förslag; hvilket Riksdagen härigenom får i underdånighet tillkännagifva.

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 1 Maj 1874.